

Азъ си затварямъ устата, но следъ малко се забравямъ и пакъ зяпна. Тя грабна тогазъ единъ кривачъ брашно и — право въ устата ми. Знаяхъ, че се шегува, ама като взехъ да дъвча тѣсто, доядѣ ме и я хванахъ за ржцетѣ. Помня, че ржцетѣ ѝ бѣха корави и ѝ счупихъ една гривна. Рекохъ че ще вика, но не каза нищо. Смѣеше се.

Казака отведнажъ се размърда и азъ избѣгахъ, легнахъ си пакъ между човалитѣ и метнахъ кожуха презъ очитѣ си. Чухъ, че момичето събра саханитѣ и си отиде. Около камъка работѣше и кашлѣше Казака. Развиедल्याше се и азъ станахъ.

— Какъ си, юначе, какъ спа? — викна ми Казака.

— Лошо, — рекохъ. — Не знамъ какво ми стана на съне, като че нѣщо ме душѣ, искамъ да викамъ — не мога, искамъ да мръдна — не мога. Какво бѣше туй нѣщо, не знамъ.

— Туй е аръ-басанъ, — рече Казака и ме погледна тѣй, каточе ме съжали. — Мора е туй, тѣй се казва. Трѣбва маймунката да е дошла и е седнала на гърдитѣ ти. Тя твоята болестъ не е дипъ добра, ама ти да си живѣ.

Давидъ замълча и се усмихна. Макаръ да му казваха кьосе, той имаше малки тънки мустачки, вече посивѣли. Около устнитѣ и очитѣ му бѣха се набрали бръчки.

— После? — попита Рафаилъ.